

Hrdinovia

Kde bolo, tam bolo, v krajine hlbokých lesov a nekonečných lúk, žil jeden kmeň. Nebol to však obyčajný kmeň. Jeho členovia mali schopnosti, kvôli ktorým ich vítali s otvorenou náručou všade kam prišli. Ľudia z tohto kmeňa totiž dokázali rozumieť zvieratám, ba dokonca aj rastlinám. Svoj dar si nenechali pre seba - putovali krajinou a pomáhali jej obyvateľom, či ich už sužovali choroby, zlá úroda alebo im dobytok kántrila divoká zver. Vďaka tomu sa nebáli vojsť aj do tých najtmavších zákutí lesov, kde nachádzali svoje útočisko.

V čele tohto kmeňa stál chlapec. Volal sa Torun a hoci ešte nebol mužom, prevzal miesto náčelníka po svojom otcovi, ktorý zomrel pred pár rokmi.

Napriek nízkemu veku si ho ľudia v kmeni vážili. Zdedil po svojom otcovi neobyčajnú silu, statočnosť a múdrosť. Počas nebezpečných výprav zradnými zákutiami šiel vždy Torun ako prvý a dbal na to, aby sa nikomu nič nestalo.

Počas svojich ciest narazili na malú osadu. Keď prechádzali medzi chatrčami, Torunovi bolo jasné, že sa tu niečo deje. Nevítali ich zvedavé detské tváre či opatrné pohľady dospelých. Dokonca ani z kurínov sa neozývalo otravné kotkodákanie. Zdalo sa, že tu nie je nik, kto by Torunovi vedel objasniť situáciu.

Torunov kmeň sa usadil na neďalekom kopci. Na úsvite k nim prišlo zopár miestnych a zúfalým hlasom ich prosili o pomoc. Porozprávali mu, ako pred istým časom napadla ich osadu akási zver. Plížila sa nocou a hrdúsila sliepky, kozy, prasatá i psov. Keď už neostalo ani jediné zviera, začali miznúť obyvatelia osady. Záhadnú zver nikto nikdy nevidel, jediné, čo po ňom ostávalo bola spúšť a obrovské odtlačky láb v blate. Ľudia zo strachu nevychádzali zo svojich domovov a okrem strachu ich trápil hlad a choroby.

Torun neváhal a spolu so svojimi ľuďmi rozdali obyvateľom osady časť svojich zásob a podelili sa aj o liečivé bylinky.

Odvtedy Torun každú noc sľedil okolo osady v nádeji, že narazí na obávaného tvora. Jeho snaha však bola márna. Zakaždým počul iba šuchot, no tvora nestretol.

Tak sa stalo až v jednu noc, keď sa vracal k svojmu kmeňu. Bol už takmer v táborisku, keď na chrbte zacítil prenikavý pohľad. Mladík sa otočil a zmeravel na mieste. Pred ním sa týčil vlk. Nepodobal sa však na žiadneho, akého doteraz stretol. Bol taký obrovský, že oči mal zároveň s tými jeho.

Hustá, šedočierna srst' umocňovala jeho hrozivý výzor. No najstrašidelnejšie boli jeho oči. Ostražito pozorovali Toruna, ktorý si bol istý, že obrovitánsky vlk po ňom skočí a zabodne zubiská do jeho krku.

Torun však vedel, že nemôže vlkovi ukázať svoj strach. Zozbieral všetku odvahu a prehovoril pevným hlasom: „Čo tu chceš?“ Vlk zavrel papuľu a uprene sa zadíval Torunovi do tváre. Keď odpoveď neprichádzala, Torun zopakoval svoju otázku. Napokon vlk o krok ustúpil a uprel svoje čierne oči na neďaleké táborisko, čím dal Torunovi odpoveď, ktorej sa najviac obával.

Mladého vodcu ovládla panika, keď si čo i len predstavil, že by vlk mohol ublížiť niekomu z jeho kmeňa.

„Zmizni, počuješ?! Neopováž sa k nám priblížiť!“ skríkol trasúcim sa hlasom.

Vlk zmizol v hlbokom lese a nechal rozrušeného chlapca stáť na mieste.

Torun nebol hlúpy, vedel, že sa netvor vráti. A on teraz musí vymyslieť, ako ochráni svoj kmeň.

Ako aj Torun čakal, keď všetci zaspali, okolo táboriska sa začal ozývať šuchot listia a lámanie konárikov, čo chlapca utvrdilo v presvedčení, že ich vlk sleduje a netrpezlivo čaká na svoju chvíľu.

Torun potichu vykĺzol zo stanu. Cez rameno si prehodil batoh a vyrazil na miesto, kde stretol vlka predošlú noc. Hoci vlka nezahliadol, počul jeho dychčanie tak hlasno, akoby vlk stál priamo za ním.

V tú noc Torun porušil všetky zásady, ktoré mal zakorenené hlboko v srdci.

Nielenže ukrátil členov svojho kmeňa, ale porušil aj to, čo mu od malička vštepoval jeho otec. Torun sklonil hlavu pred nepriateľom.

Mladík vysypal na skalú časť z chudobných zásob, ktoré jeho kmeňu ostávali.

Rovnaký scenár sa opakoval noc čo noc. V táborisku začala vládnuť napätá atmosféra. Obyvatelia si všimli, že zo zásob ubúda, no nik nemal odvahu vysloviť to nahlas. Napokon nastala noc, keď Torun nemal do batoha čo dať.

Napriek tomu mladík zišiel na miesto stretnutia. Posadil sa na skalú a trpezlivo vyčkával na vlka. Srdce mu bilo ostošesť. Vedel, že mu ostala jediná možnosť. Musel sa vlkovi postaviť a to s vedomím, že tento súboj nemá šancu vyhrať. Vlka dorazil takmer na svitaní. Priplížil sa húštinou a postavil sa tak blízko, až Torun cítil na tvári jeho teplý dych. Chlapec vstal a pevne zovrel v rukách palicu. Akonáhle ju vlk uvidel, vyceril obrovské zubiská a svojou váhou zvalil mladíka na zem. Mohutné laby pritláčali jeho telo k zemi. Pod váhou vlka sotva vedel lapiť dych. Tvárou v tvár smrti si Torun spomenul na dar, ktorý mu kedysi dala jeho matka a prizvukovala mu, aby ho otvoril, až keď nebude vidieť žiadne riešenie.

Chlapec pod košeľou nahmatával medailón a otvoril ho. Trvalo mu hodnú chvíľu, kým dokázal odkaz rozlúštiť. Ešte dlhšie mu však trvalo, kým ho pochopil. V medailóne stáli iba dve slová. Obzri sa.

Poslúchol slová svojej matky a pozrel sa za seba. V tom momente mu sánka spadla od úžasu. Za jeho chrbtom stáli všetci členovia kmeňa, jeho priatelia, rodina. Ba čo viac – v dave spoznal aj obyvateľov osady. Všetci zvierali v rukách horiace fakle.

Ako dav postupoval k nim, vlk pomaly cúval. Na konci skaly sa zapotácal a venoval Torunovi posledný zlovestný pohľad, než zmizol v čiernom lese.

V tú noc si Torun uvedomil, že jeho najväčšou silou nie sú svaly ani odvaha, ale ľudia, ktorí sú s ním vždy, keď sa obzrie.

Od tej doby vlka nikto viac nevidel.

Autor: Lukáš Struhár
Základná škola s MŠ V. Mináča, Klenovec

2. miesto v II. kategórii